

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

הכי גרסינן נימא תלתא תנאי הוו לא פרי תנאי הוו • תנא קמא דרבי יוסי היינו ר' שמעון ותנא קמא דרבי שמעון היינו רבי יוסי ומאי אף אקמייתא: **נימא תלתא תנאי הוו** • תנא קמא דר' יוסי ללפת ולכרוב ולא לקפלוט ותנא קמא דרבי שמעון ללפת ולקפלוט ולא לכרוב ורבי יוסי ורבי שמעון כי הדדי סבירא להו ללפת ולכרוב ולקפלוט: **לא** • ת"ק דר' שמעון הוא ר' יוסי ות"ק דר' יוסי הוא ר' שמעון ומאי אף דקאמרי תרווייהו אקמייתא דתנא קמא דידהו קיימי והיינו אלפת דקאמרי תנא קמא דרבי יוסי ללפת ולכרוב וקאמרי ליה רבי יוסי אף לקפלוט כמו ללפת אבל לכרוב לא ותנא קמא דרבי שמעון נמי הכי קאמרי ללפת ולקפלוט כרבי יוסי וקאמרי ליה רבי שמעון אף לכרוב כמו ללפת אבל לקפלוט לא דהיינו כתנא קמא דר' יוסי: **בן בוסתין** • סם אבוי אהויה: כפליים במועשר גרסי' אלי אהן ללפת כפליים שיש ללפת עכשיו פיאיה אהן ללפת מולין ומתוקנין ומעשרין:

[תוספתא פ"ג]

[תוספתא דמנחות פ"ג זכמים פ"א]

[גמ' ע"ג דלום פ"י דר"ג]

[פ"י שבו רבינו עירן ע"ג דלום פ"י דר"ג]

[כ"ד פ"ג דמ"ג פ"ג]

[פ"י ו' ולא חשיב ביה כי הו"ל נבי בית לרוב]

[פ"א ח"ט (דף טו.)]: **דלם** • דופי • קורוח • מוצרין עובדי של אילן קרי קורה: **בנייטוס** יתהן גדול היה וכן כולן [והיו להן עבדים ממסגין ומוצטין את העם]: **לפתן** • מקולותיהן כמו לא חבלה ולא ברומח במסכת שבת (דף סד.) **למישין** • יועלי רע: **קולומסין** • כהני מוצטין איגרות לרעה: **אמרכלים** • אמר כולו על פי חתקל כל לורך חבלה: **שטימלו** • כדכתיב (שמואל א' ג) אשר ישכבון את הקשים: **כריך ידיה שזירי** • וחלילה פוסלת בקדשים דבעינן ולקח הכהן שיקח בבגדו ויבד דביון הוא: **ישמעאל בן פישל** • כשר היה אבל אבטי ביהוה בן צעלי זרוע: **שלש מאות פגליון** • שהיה מגדל צביתו כהנים קדשי שמים ליגע אותם בירו ועוד צוחה שאי שערים ראשיכם ויכנס ישמעאל מן פיאבי תלמידו של פנחס וישמש בכרונה גדולה: **הדרן עלך פרק מקום שנהגו**

אלא מפני שאמרו חכמים אין פיאיה לירק • ואם תאמר מכל מקום ליפטר ממועשר מפני שהפקדים והפקר פצור ממועשר ו"ל כב"ה דלמתי בזמ' פאה [פ"י מ"ח] אינו הפקר עד שיופקר לעניים ולעשירים כשמיטה וילפינן (בירושלמי) משמיטה דכתיב תשמטנה ונטשתה מה ת"ל ונטשתה יש לך נטישה אחרת שהיא כזו ומה היא זו הפקר לעניים ולעשירים א"כ אפילו צית שמואי דילפי מפיאה וכדרי דהפקר לעניים הפקר (*הכל מחייבי משום דהפקר בטעות הוה) וטעמא מפרש ההס דכתיב צפיאה לעני ולגר מה תלמוד לומר תעזוב אותם יש לך עצינה אחרת שהיא כזו ומה היא זו לעניים ולא לעשירים *ומיהו צפיאה גופיה כולי עלמא מודו דפטורה כדרשין בספרי וצא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך ולא זה שיש לו לוי חלק בהן שאם הוא לוי עני נוטל פיאיה: **דברך** ידיה בשיירא • פירש בקורטרוס וחלילה פוסלת בקדשים דכתיב ולקח הכהן צענין שהכל לקיחה בעלמא של כהן וא"כ והא גבי לולב לא אמרינן הכי בפרק לולב הגזול (סוכה דף ק"ז) גבי לא ליקיט איש לולב צבורא רבא אמר לקיחה על ידי ד"א שמה לקיחה וסירך ר"י דהס מייירי בזהו הלולב על ידי סודר כעין לכת כגון סכרד הלולב צבורא ואוחז בסודר שהסודר מסייעו להחזיק וכי האי גוונא לא היא תלינה וכן משמע בהיה שמעתא דבבבאי מייירי דהא קאמר הס לא ליהודא איש לולב צבורא דילמא נתי טרפי והוי כחלינה רבא אמר מין צמינו אינו חוץ משמע דבשאינו מין חוץ והיינו משום דהיה הוי כעין דשעתין דכריך ידיה בשיירא דכי האי גוונא שייכא תלינה*:

נימא תלתא תנאי הוו לא תרי תנאי הוו ותנא קמא דר' שמעון היינו ר' יוסי ותנא קמא דר' יוסי היינו ר' שמעון ומאי אף אקמייתא ת"ר *בן בודהין נתן פיאיה לירק ובא אביו ומצאן לעניים שהיו מעוניין ירק ועומדין על פתח הגינה אמר להם בני השליכו מעליכם ואני נותן לכם כפליים במועשר לא מפני שעוני צרה אלא מפני שאמרו חכמים אין נותנין פיאיה לירק למה ליה למימרא להו לא מפני שעוני צרה כי היכי דלא לימרו דחויי קא מרדי לן ת"ר *בראשונה היו מניחין עורות קדשים בלשכת בית הפרוה לערב היו מחלקין אותן לאנשי בית אב והיו בעלי ורועות נוסלין אותן בורוע *התקינו שהיו מחלקין אותן מערב שבת לע"ש דאתין כוליהו משמרות ושקלן בהרדי ועדיין היו גדולי כהונה נוסלין אותן בורוע עמדו בעלים והקדישום לשמים אמרו לא היו ימים מועמים עד שחיפו את ההיכל כולו בסבלאות של זהב שהן אמה על אמה בעובי דינר זהב ולרגל היו מקפלין אותן ומניחין אותן על גב מעלה בהר הבית כדי שיהו עולי רגלים רואין שמלאכתם נאה ואין בה *דלם *תנא אבא שאול אומר קורות של שקמה היו ביריחו והיו בעלי ורועות נוסלין אותן בורוע עמדו בעלים והקדישום לשמים עליהם ועל כיוצא בהם אמר אבא שאול בן מבית בייתוס אוי לי מאלתן אוי לי מבית חנין אוי לי *מלחישתן אוי לי מבית קתרוס אוי לי מקולמוסן אוי לי מבית ישמעאל בן פיאבי אוי לי מאגרופן שהם כהנים גדולים ובניהן גיזברין וחתניהם אמרכלין ועבדיהן חובטין את העם במקלות *תנו רבנן ארבע צווחות צוחה עזרה ראשונה צאו מכאן בני עלי שמימא היכל ה' ועוד צווחה צא מיכן יששכר איש כפר ברקאי שמכבד את עצמו ומחלל קדשי שמים דהוה כריך ידיה בשיירא ועבד עבודה ועוד צווחה העזרה שאו שערים ראשיכם ויכנס ישמעאל בן פיאבי תלמידו של פנחס וישמש בכרונה גדולה ועוד צווחה העזרה שאו שערים ראשיכם ויכנס יוחנן בן נרבאי תלמידו של פנקאי וימלא כריסו מקדשי שמים אמרו עליו על יוחנן בן נרבאי שהיה *אוכל ג' מאות עגלים ושוחה ג' מאות גרבי יין ואוכל ארבעים סאה גזולות בקינוח סעודה אמרו כל ימיו של יוחנן בן נרבאי לא נמצא נותר במקדש מאי סלקא ביה ביששכר איש כפר ברקאי אמרי מלכא ומלכתא הוו רבי מלכא אמר גדיא יאי ומלכתא אמרה אימרא יאי אמרו מאן מוכח כהן גדול דקא מסיק קרבנות כל יומא אהא איהו אהוי

הדרן עלך מקום שנהגו

רבינו תנאל ואוקימנא לה לרי יוסי ור' שמעון ומאי אף דקתני הא והא אלפת ורבי קתני נותנין ללפת ולכרוב ר' יוסי אומר ואף לקפלוט ר' יוסי הוא התנא קמא דרבי על ר' שמעון ותנאי אירך נותנין פאה ללפת ולקפלוט ר' שמעון אומר ללפת אף לכרוב ריש הוה תנא קמא דר' יוסי נכסא תנא קמא דר' יוסי ר' שמעון ות"ק דר"ש רבי יוסי ואמר דקתני ת"ק קאמרי מוסקי עליה בר פלוניתא אף כך וכך: **בן *** נבי (היו) [היה] נתן פיאיה לירק בא אביו ומצאן לעניים מעוניין ועומדין בפתח הגינה אמר להם בני השליכו מעליכם *ואינו נותן ללפת כפליים מעשר עני לא מפני שעוני צרה אלא מפני שאמרו חכמים אין

נותנין פיאיה לירק: **ת"ר** בראשונה היו מניחין עורות קדשים בלשכת הפרוה לערב היו מחלקין אותן והיו בעלי ורועות נוסלין אותן בורוע עבדי בעליהן והקדישום לשמים עליהם ועל כיוצא בהן אמרו אוי לי מבית חנין אוי לי מבית בייתוס אוי לי מאלתני בעלי ורוע אוי לי מבית קתרוס אוי לי מקולמוסן שהיו חוקקי און • ישמעאל בן פישל • כשר היה אבל אבטי ביהוה בן צעלי זרוע: **שלש מאות פגליון** • שהיה בעינין ולקח הכהן שיקח בבגדו ויבד דביון הוא: **ישמעאל בן פישל** • כשר היה אבל אבטי ביהוה בן צעלי זרוע: **שלש מאות פגליון** • שהיה מגדל צביתו כהנים קדשי שמים ליגע אותם בירו ועוד צוחה שאי שערים ראשיכם ויכנס ישמעאל מן פיאבי תלמידו של פנחס וישמש בכרונה גדולה: **הדרן עלך פרק מקום שנהגו**

נה א מיי פיה מהלכות מעשה קרבנות הל"כ:
 ט"ס פה ושיך כסמך
 אחר מלות ולא נלשידיס
 נכגון

[תוספתא דמנחות פ"ג זכמים פ"א]

[גמ' ע"ג דלום פ"י דר"ג]

[פ"י שבו רבינו עירן ע"ג דלום פ"י דר"ג]

[כ"ד פ"ג דמ"ג פ"ג]

[פ"י ו' ולא חשיב ביה כי הו"ל נבי בית לרוב]

[פ"א ח"ט (דף טו.)]: **דלם** • דופי • קורוח • מוצרין עובדי של אילן קרי קורה: **בנייטוס** יתהן גדול היה וכן כולן [והיו להן עבדים ממסגין ומוצטין את העם]: **לפתן** • מקולותיהן כמו לא חבלה ולא ברומח במסכת שבת (דף סד.) **למישין** • יועלי רע: **קולומסין** • כהני מוצטין איגרות לרעה: **אמרכלים** • אמר כולו על פי חתקל כל לורך חבלה: **שטימלו** • כדכתיב (שמואל א' ג) אשר ישכבון את הקשים: **כריך ידיה שזירי** • וחלילה פוסלת בקדשים דבעינן ולקח הכהן שיקח בבגדו ויבד דביון הוא: **ישמעאל בן פישל** • כשר היה אבל אבטי ביהוה בן צעלי זרוע: **שלש מאות פגליון** • שהיה מגדל צביתו כהנים קדשי שמים ליגע אותם בירו ועוד צוחה שאי שערים ראשיכם ויכנס ישמעאל מן פיאבי תלמידו של פנחס וישמש בכרונה גדולה: **הדרן עלך פרק מקום שנהגו**

(* אולי צ"ל בן מכהו יין וכו"ם בירושלמי כן אף ש"י גורם בירושלמי בן נכי היין ובתוספתא ב"י מעשה בן נכו ועי' במלמח ספנים כ"א .

מר [אנשי יריחו] סבר, מכניסו לקיום על ידי דבר אחר, שמייה קיום. ואף ראשי הלפתות מתקיימים על ידי האמהות. ולכך נתנו מהם פיאה.

ומר [חכמים] סבר, הכנסה לקיום על ידי דבר אחר, לא שמייה קיום. ולכך פטרו את ראשי הלפתות מפיאה.

תנו רבנן: בראשונה היו נותנין פיאה ללפת [לעלי הלפת] ולכרוב.

רבי יוסי אומר: אף לקפלוט היו נותנין פיאה.

ותניא אידך: בראשונה היו נותנין פיאה ללפת ולקפלוט.

רבי שמעון אומר: אף לכרוב היו נותנים.

והוינן בה: נימא תלתא תנאי הוו בענין זה. א-י תנא קמא דרבי יוסי סבר, שנותנין ללפת ולכרוב. ותנא קמא דרבי שמעון סבר, שנותנין ללפת ולקפלוט. ורבי יוסי ורבי שמעון סברי, שנותנים לשלשתם.

ודחינן: לא.

אלא תרי תנאי הוו בלבד.

ותנא קמא דרבי שמעון דאמר "נותנים ללפת ולקפלוט", היינו רבי יוסי. שאף רבי יוסי לא חייב אלא בהם בלבד, ולא בכרוב.

ותנא קמא דרבי יוסי דאמר "נותנים ללפת ולכרוב", היינו רבי שמעון. שאף רבי שמעון לא חייב אלא בהם בלבד, ולא בקפלוט.

והוינן בה: וכי לית להו לאנשי יריחו הא דתנן: כלל אמרו בפיאה. כל דבר שהוא אוכל [דבר הראוי לאכילה], ואינו מופקר אלא נשמר על ידי בעליו, וגידולו מן הארץ, ולקיימתו כאחת [שכל פירותיו נלקטים בזמן אחד], והבעלים מכניסו לקיום — הרי הוא חייב בפיאה!

ומפרשינן: כל שהוא אוכל — פרט למפיהי טטים וקוצה, שהם קשים לאכילה. ולפיכך הם פטורים מן הפיאה.

ונשמר — פרט להפקר שפטור מן הפיאה.

וגידולו מן הארץ — פרט לכמהין ופטוריות! שאין להם שורש בארץ, וגידוליהם מן האויר ולא מן הקרקע.

ולקיימתו כאחת — פרט לתאנים, שאינן נלקטות בפעם אחת, אלא אחת אחת. כל תאנה בגמר בישולה.

ומכניסו לקיום — פרט לירק שאינו מתקיים לאורך זמן, אלא מתעפש מיד. ואין אוגרים אותו לקיימו לזמן מרובה.

הרי תנן להדיא, דהירק פטור מן הפיאה. ומה סברו אנשי יריחו שנתנו ממנו פיאה?

אמר רב יהודה אמר רב: הכא במעשה אנשי יריחו — בראשי [עלי] לפתות עסקינן.

שהם בפני עצמם אינם מתקיימים. אבל אמהות הלפת מתקיימות זמן מרובה. וכשמכניסים את העלים יחד עם האמהות, הרי הם מתקיימים.

ובדבר שמכניסו לקיום על ידי דבר אחר, קמיפלגי.

הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך". ודרשינן: בדבר שאין לו חלק ונחלה עמך, חייב אתה לעשר. יצאה פיאה, שיש לו ללוי העני חלק ונחלה עמך. שהרי הפקר היא לעניים.

ולכן, כשהוא נותן פיאה, שאינה מחויבת, מן הירק, הרי היא חייבת במעשר, לפי שאין בה דין פיאה מן התורה. וכשאוכלים ממנה העניים בלא מעשר כאילו היתה פיאה, נמצאו אוכלים טבילים.

ותמהינן: למה ליה לבוהיין למימרא להו לעניים "לא מפני שעניי צרה"?

והרי הבטיח להם כפליים מן המעושר. ומובן מאליו שלא מפני צרות העין אמר להם להחזיר את הפיאה.

ומשנינן: אמר להן כך, כי היכי דלא לימרו לעצמם, דחויי הוא דקמורחה לן! ובאמת לא יתן לנו כלום לבסוף. שאם רוצה ליתן, למה ביקש מאתנו להחזיר את מה שנטלנו. ולכך הוצרך לפרש להם טעמו של דבר.

תנו רבנן: עורות העולה והחטאות והאשמות וכל קרבנות ציבור, היו מתחלקים לכהנים.

בראשונה היו מניחין את עורות הקדשים [קדשי קדשים] בלשכת בית הפרוה שבעזרה. ולערב היו מחלקין אותן לאנשי בית אב שעבדו באותו היום. שכל משמר היה חלוק לששה בתי אב. וכל בית אב שימש ביום אחר. וכל בית אב היה נוטל עורות אותו היום. בין שהיו מרובים ובין שהיו מועטים.

והיו בעלי זרועות [כהנים חזקים] נוטלין אותן בכח הזרוע.

ומאי "אף" דקאמרי רבי שמעון ורבי יוסי [דמשמע שהסכימו לדברי התנא קמא שלהם, ובאו רק להוסיף עליהם]?

לא לכל דברי התנא קמא הסכימו, אלא רק אקמייתא.

כלומר, למין הראשון שהזכיר. דבמאי דקאמר תנא קמא נותנים ללפת ולכרוב, לא הסכים עמו רבי יוסי אלא בלפת. והוסיף עליו אף קפלוט.

וכן במאי דקאמר תנא קמא דאידך ברייתא "נותנים ללפת ולקפלוט", לא הסכים עמו רבי שמעון אלא ללפת. והוסיף עליו כרוב.

נמצאו שתי שיטות בדבר:

השיטה האחת היא, שנותנים ללפת ולכרוב. והשיטה השניה היא, שנותנים ללפת ולקפלוט. אבל ליכא מאן דאמר שנותנים לשלשתם.

תנו רבנן: בן בוהיין נתן פיאה לירק. ובא אביו ומצאן לעניים, שהיו טעונין ירק, ועומדין על פתח הגינה.

אמר להם: בני, השליכו מעליכם את הירק שנטלתם, ואני נותן לכם כפליים בירק מעושר כדין.

ולא מפני שעניי צרה במה שנטלתם, אומר אני לכם להשליכו.

אלא מפני שאמרו חכמים: אין נותנין פיאה לירק!

ואסור ליתן ממנו פיאה, מפני שהפיאה שטורה מן המעושר. כדכתיב במעשר "ובא

אוי לי מאלתן [ממקלותיהם], שהיו עבדיהם חמסנים, וחובטים את העם באלות.

אוי לי מבית חנין כהן גדול, אוי לי מלחישתן. שהיו לוחשים ויועצים רעה.

אוי לי מבית קתרום כהן גדול, אוי לי מקולמוסן. שהיו כותבין איגרות לרעה.

אוי לי מבית ישמעאל בן פיאבי כהן גדול, אוי לי מאגרופן.

שכל אלו הם כהנים גדולים, ובניהן גזברין, וחתניהם אמרכלין [ממוני הקדש]. הוא נוטריקון של "אמר כל". שעל פיו נחתכין כל צרכי ההקדש.

ועבדיהן היו חובטין את העם במקלות.

תנו רבנן: ארבע צווחות צווחה העזרה.

צווחה ראשונה היתה: צאו מכאן בני עלי, שטימאו את היכל ה'!

כדכתיב "ועלי זקן מאד, ושמע את כל אשר יעשון בניו, ואת אשר ישכבון את הנשים הצובאות פתח אהל מועד".

ועוד צווחה העזרה צווחה שניה: צא מיכן, יששכר איש כפר ברקאי, שמכבד את עצמו, ומחלל קדשי שמים!

ומפרשינן: דכהן זה הוה כריד ידיה בשיראי [עטף ידו בכבד] ועביד עבודה! ועבודה פסולה היא זו. לפי שחציצה פוסלת בקדשים דכתיב "ולקח הכהן". ובעינן שיקח בידו בלא חציצה. וגם היה מבזה בכך את העבודה.

לפיכך התקינו, שיהיו מחלקים אותן מערב שבת לערב שבת. דאתיין כולחו משמרות ושקלן בהרדי! שהעורות שנתאספו מכל השבוע יתחלקו שוה בשוה בין כל כהני המשמר. וכיון שכל אנשי המשמר היו נוכחים בשעת החלוקה, שוב לא יכלו בעלי הזרוע ליטלן בכח. אלא היו מתחלקים שוה בשוה.

ועדיין היו גדולי כהונה [השרים שבהם] נוטלין אותן בזרוע. ומשום כך עמדו כל כהני המשמרות שהיו הבעלים של העורות, והקדישום לשמים. כדי שלא יוכלו חבריהם ליטלן בכח.

ומתוך כך נתרבה ממון ההקדש. ואמרו: לא היו [עברו] ימים מועטים, עד שחיפו את החיכל כולו בטבלאות של זהב, שהן בגודל אמה על אמה, כעובי דינר זהב.

ולעת הרגל, היו מקפלין אותן [את הטבלאות], ומניחין אותן על גב המעלה שבהר הבית [רחבה פנויה היתה מחוץ לעזרה, ובה שש מעלות]. כדי שיהו עולי רגלים רואין כמה שמלאכתן נאה, ואין בה דלם [דופי].

תנא: אבא שאול אומר: קורות [גזעי עצים מחוברים לקרקע] של שקמה היו ביריחו. והיו בעלי זרועות נוטלין אותן בזרוע מבעליהן. עמדו הבעלים והקדישום לשמים, כדי לאוסרם על בעלי הזרוע.

עליהם [על הכהנים בעלי הזרוע] ועל כיוצא בהם, אמר אבא שאול בן בטנית, משום אבא יוסף בן חנין:

אוי לי מבית בייתום [כהן גדול היה, ושמו בייתום].

וכששאלוהו בדבר, אחוי בידיה [עשה בידו ב-11 תנועה, דרך צחוק]. ואמר: ודאי הוא שכבש טוב יותר. שהרי הוא קרב לתמיד. דאי גדיא יאי, יסק הגדי לתמידא!

אמר מלכא: לא די שלא אמר כמותי, אלא אף אמר כן בלשון צחוק. הואיל ולא הוי ליה אימתא דמלכותא [יראת המלכות] ניפסקו [נחתוך] ליד ימיניה.

יהב יששכר שוחד לעבד המלך, ופסקיה לשמאליה, במקום יד ימינו.

שמע מלכא מכך, ופסקיה אף ליד ימיניה. ונותר בלא שתי ידיו.

אמר רב יוסף: בריך רחמנא דאשקליה [שנטל] ליששכר איש כפר ברקאי למיטרפסיה [לגמולו] מיניה בהאי עלמא! ולא יקבל את עונשו בעולם הבא ששם העונש חמור ביותר.

אמר רב אשי: יששכר איש כפר ברקאי לא תנא מתניתין [לא שנה משנה וברייתא]. ומשום כך אמר שהכבש טוב מן הגדי.

דתנן: רבי שמעון אומר: כבשים קודמים לעזים בקרבנות בכל מקום, שבכל קרבן הבא מן הכבשים והעזים, כתיב "כבש" תחלה.

יכול שהוא מפני שהכבשים מובחרין במינון יותר מהעזים?

תלמוד לומר בחטאת: "והביא את קרבנו שעירת עזים תמימה" ואחר כך כתיב "ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאנה".

הרי הקדים עז לכבשה. מלמד, ששניהן שקולין כאחד.

ועוד צוחה שלישית צוחה העזרה: שאו שערים ראשיכם, ויכנס ישמעאל בן פיאכי, תלמידו של פנחס, וישמש בכהונה גדולה! שהוא עצמו כשר היה. והא דקאמר לעיל "אוי לי מבית ישמעאל בן פיאכי", הוא משום שאנשי ביתו היו בעלי זרוע.

ועוד צוחה רביעית צוחה העזרה: שאו שערים ראשיכם, ויכנס יוחנן בן נרבאי כהן גדול, תלמידו של פנקאי, וימלא כריסו מקדשי שמים!

אמרו עליו על יוחנן בן נרבאי, שהיה אוכל ג' מאות עגלים, ושותה ג' מאות גרבי יין, ואוכל ארבעים סאה גוזלות בקינוח סעודה! כלומר, היה מגדל בביתו הרבה כהנים, והוצרך לסעודתם כמות אכילה מרובה כל כך.

אמרו: כל ימיו של יוחנן בן נרבאי, לא נמצא נותר במקדש, שהיה הוא אוכל את בשר הקדשים עד תומו.

והוינן: מאי סלקא ביה בסופו של יששכר איש כפר ברקאי?

אמרי: מלכא ומלכתא של בית חשמונאי הוו יתבי. מלכא אמר: בשר גדיא יאי [טוב] למאכל יותר מבשר הכבש!

ומלכתא אמרה: בשר אימרא [כבש] יאי טפי מגדי!

אמרו: מאן מוכח [מי יכול להביא ראייה] בדבר זה? — כהן גדול דמסיק [מעלה] קרבנות כל יומא, הוא יכריע בדבר!

אתא איהו [יששכר איש כפר ברקאי כהן גדול] לפניהם.